

seminarium varadiensis

Anul XI
Numărul
4 (72)
IANUARIE
2015

Realizat de Seminarul Teologic Greco-Catolic „Sfinții Vasile, Grigore și Ioan”, Oradea

DESPRE ÎNGERI ȘI LUMEA LOR...

În umila mea experiență de preot tânăr, mai ales în rândul tinerilor, dar nu numai, am întâlnit o preocupare deosebită față de anumite subiecte, despre care, aparent, poate vorbi oricine. În curiozitatea lui, omul pune anumite întrebări despre acest subiect și, nu de puține ori, întreabă pe cine nu trebuie.

Dintotdeauna omul s-a întrebat dacă există o altă lume paralelă, nevăzută... dacă, după moarte, mai există ceva... Există așadar o lume nevăzută? Dacă da, care sunt dovezile acestui lucru? Din cine este formată această lume? Ce legătură are cu noi?

Anumite subiecte cu temă religioasă sunt tratate adesea de persoane care nu sunt specializate în domeniu, astfel încât aceste teme religioase sunt golite de sensul lor sacru și profund. Sunt private de acea fascinație provocată doar de sacru. De multe ori se vorbește despre Biserică, despre Dumnezeu, despre îngeri, chiar și despre diavoli fără ca credința să aibă un rol important, ori noi știm că dacă vorbim despre aceste lucruri trebuie neapărat să credem în ele. Dacă nu credem, nu avem șansa să dăm o mărturie adevărată, credibilă.

A vorbi despre creația lui Dumnezeu nu este un lucru simplu, dar este un lucru mareț pentru că dacă vorbim despre creația Sa, atunci vorbim implicit despre El, iar dacă vorbim despre Dumnezeu suntem teologi, deoarece teologia înseamnă cuvânt/știință despre Dumnezeu. Așadar, oricine poate deveni teolog dacă vorbește despre Dumnezeu, iar dacă face acest lucru cu credință, atunci cu siguranță că și El este de față.

Fiecare dintre noi, dintre cei botezați, am primit misiunea de a transmite Evanghelia, de a da mărturie și de a vorbi despre Dumnezeu și fiecare o face în modul propriu, cu ideile proprii, având acces la harul pe care Dumnezeu îl dă fiecăruia.

Se impune o cunoaștere reală a adevărilor de credință pe care noi, creștinii catolici, le profesăm. Aș dori să împărtășesc anumite gânduri cu privire la credința autentică în ceea ce privește lumea nevăzută a îngerilor, fie ei buni sau decăzuți. Voi ține cont de poziția Magisteriului Bisericii cu privire la existența îngerilor, dar și a diavolilor. Vom vedea

care este rolul îngerilor în viața noastră și, de asemenea, care pot fi acțiunile diavolului în viața omului. Cum ne putem feri de capcanele lui? Cine ne ajută în lupta împotriva lor?

Acest subiect este prezent în toate mediile: de la poveștile bunicilor despre îngeri, despre diavoli și strigoi, la desenele animate despre demoni, la filme care tratează supranaturalul, la sectele satanice, până la argumentările teologice cu privire la existența reală a lumii nevăzute a îngerilor.

În cartea Genezei se vorbește despre crearea lumii văzute: plantele, animalele, omul, dar nu se vorbește despre crearea îngerilor. Ființele angelice au fost create înainte de a fi fost creat omul. Chiar și căderea lui Lucifer a avut loc înainte de crearea lumii pentru că, pe când a fost creat omul, diavolul exista și, sub forma șarpelui, o ispitește pe Eva la păcat.

Prima apariție despre îngeri în Sf. Scriptură este în Cartea Genezei: După ce Dumnezeu i-a alungat din Grădina Edenului pe Adam și pe Eva, a pus heruvimi cu sabie de foc pentru a împiedica apropierea lor de pomul vieții (Gen. 3,24). Așadar îngerii sunt creați de către Dumnezeu. Au inteligență și voință, har și libertate, deci posibilitatea de a alege. Cei care au ales să îl servească pe Dumnezeu au fost confirmați pentru eternitate în har și au fost admiși la viziunea beatifică, la co-participarea la viața intimă a lui Dumnezeu și la cunoașterea Preasfintei Treimi. Îngerii care s-au răzvrătit împotriva lui Dumnezeu au fost alungați în abis. Au devenit îngeri ai întunericului, în frunte cu Lucifer. Odată ce o parte din îngeri au păcătuțit, dorind să se depărteze de Dumnezeu, în cer s-a făcut război mare, ne spune cartea Apocalipsei 12,7-10: *Mihail și îngerii lui s-au luptat cu dragonul. Și dragonul a luptat împreună cu îngerii lui, dar n-a avut putere și nu s-a mai găsit locul lor în cer. Atunci a fost aruncat dragonul cel mare, șarpele cel de la început, care se cheamă diavolul și Satana, cel care înșeală toată omenirea, a fost aruncat pe pământ și împreună cu el au fost aruncați și îngerii lui.* Cel care s-a luptat cu dragonul – deci cu diavolul – este Sf. Arhanghel Mihail, conducătorul oștirilor cerești. (va urma...)

Pr. Anton CIOBA
Rector

ÎNTÂLNIREA NOASTRĂ CU ISUS

Există în fiecare om dorința de a căuta binele și adevărul. Dacă este urmată până la capăt, mai ales prin cunoaștere, meditarea Evangheliei și rugăciune, această dorință îl duce pe om la Isus.

Dar pe Isus îl aflăm răstignit, iar pe crucea lui sunt scrise, am putea spune, păcatele noastre, ale întregii omeniri, ca într-un document. Sfântul Pavel folosește termenul „zapis”. Și de pe cruce Isus ne avertizează: întoarceți-vă, convertiți-vă, eliberați-vă de păcate până nu este prea târziu.

Isus, Fiul Tatălui, este Trimisul, este Profetul prin care Dumnezeu îl caută pe om, pe fiecare om, dar mai ales pe acela care însuși îl caută sau îl dorește pe Dumnezeu. Au fost și sunt profeți care vor să-l facă pe om fericit, care vor să-l elibereze de alienare, de nedreptate, de exploatare, de tiranie. Însă cea mai mare alienare, cea mai cumplită tiranie asupra omului este tirania păcatului, deoarece păcatul îl înstrăinează pe om de sursa lui, de menirea sa și, prin efectele sale, devine cel mai crunt tiran exploativ al omului.

Alături de păcat, există în lume și tirania morții, pe care nimeni nu o poate înlătura. De aceea judecata pe care o face Isus de pe cruce, asupra răutății din lume, este mai radicală decât a oricărui profet eliberator de oameni. Pentru ca El vine să ne elibereze de alienarea și exploatarea păcatului, dar în același timp vine să ne elibereze și de tirania morții.

Isus Cristos știe ce este în inima noastră, a fiecărui om, cunoaște toate gândurile, secretele și păcatele noastre. Dar El vede păcatul nu pentru a ne condamna, ci pentru a-l ierta. Desigur că ne dăm seama că păcatul este un rău, o greșală, dar numai crucea ne arată întreaga grozăvie a păcatului. Numai crucea ne spune că păcatul cuprinde o răutate atât de mare, încât această răutate nu se poate șterge, nu se poate spăla sau anula decât prin suferințele și sângele Celui Răstignit. Dar aici și minunea. Căci crucea nu ne arată numai grozăvia păcatelor, ci, în același timp, ea ni le și iartă. Creștinul nu zice „cred în păcat”, ci „cred în iertarea păcatelor”.

Numai prisosul de har care ni s-a dat prin cruce ne face să înțelegem câtă răutate cuprinde păcatul. Dar crucea, în timp ce ne descoperă grozăvia păcatului, ni-l și iartă și, astfel, această grozăvie nu ne traumatizează, nu ne duce la disperare, dimpotrivă, prin iertarea ce ne-o acordă, ne eliberează, ne ușurează și ne înalță.

Filosoful creștin Blaise Pascal închipuie un dialog vizionar cu Mântuitorul nostru Isus Cristos, în care îi spune:

Dacă ți-ai recunoaște păcatele tale, în toată răutatea lor, ai muri.

Da, zice Pascal, voi muri, căci cred în răutatea lor, după cuvântul Tău.

Nu, nu vei muri, căci descoperindu-ți răutatea păcatului, Eu l-am iertat.

De aceea, anumite persoane, anumite suflete, pe care și eu le-am întâlnit, greșesc contra acestei îndurări a crucii, când își spun că anumite greșeli, anumite păcate pe care le-au făcut, nu li se pot ierta și suferă, au remușcări și păreri de rău continue, care le pot arunca în depresii primejdioase. Câtă ușurare ar afla dacă ar recunoaște acest adevăr...

Tocmai fiindcă răutatea păcatului ni se relevă prin cruce, adică prin iertare, putem spune și noi cu Sf. Augustin „Felix Culpa”. Bineînțeles că această expresie nu o poți spune decât atunci când ai conștientizat în profunzime, când ai fost zguduit de mila divină și te-ai hotărât să nu mai păcătuiești.

Crucea lui Cristos ne relevă multiple aspecte și

anume:

Iertarea ce ni se acordă cu prețul sângelui lui Isus, ne revelează păcatul care a cerut acest preț;

Cristos – Răstignit ni-l relevă pe Antihrist, adică pe toți aceia care Îl răstignesc, care sunt contra Lui;

Ascultarea lui Isus de pe cruce ne revelează gravitatea neascultării păcătosului, adică a revoltei acestuia împotriva lui Dumnezeu;

Umiliția la care se supune Isus pe cruce, ne descoperă răutatea trufiei și mândriei omenești;

Despuierea lui Isus de divinitatea Sa pe lemnul crucii este o condamnare a dorințelor păcătosului de a se pune pe sine în locul lui Dumnezeu.

Aceasta este judecata crucii și de această judecata nu poate scăpa niciun om. Nimeni nu poate zice: „Eu nu sunt păcătos!”. „Toți suntem păcătoși” zice Sfântul Pavel. Numai un fariseu poate spune: „Mulțumesc Doamne că eu nu sunt ca ceilalți oameni” (Lc. 18,11). Dar acest om care respinge judecata crucii, care nu se simte păcătos, nu va avea parte nici de mântuirea lui Isus Cristos, nici de bucuria iertării Lui. Ce să-ți mai ierte dacă tu te crezi deja drept și fără păcat.

Pr. Anton RUS
Asistent spiritual

IDEOLOGIA GENULUI

(I)

Asistăm astăzi la discuții și problematice, din ce în ce mai frecvente și mai profunde, despre homosexualitate, identitate personală, schimbare de sex, adoptarea copiilor de către cuplurile formate din persoane de același sex etc. Toate acestea conduc și provoacă o criză acută a familiei tradiționale, elaborându-se o cultură a familiei total confuză și indistinctivă. Cauza primară a acestor efecte o găsim în revoluția sexuală din anii '60-'70, când a început un adevărat război cultural împotriva adevăratelor valori tradiționale care urmează a fi dezbrăcate de sens, relativizând orice uniune și orientament afectiv prezente în câmpul relațional. Dorința construirii omului nou a rămas un vis nerealizat de-a lungul istoriei, iar acum a sosit momentul acestei ideologii de a continua încercările eșuate din trecut. Ideologia – termen prin care se înțelege o gândire falsă în serviciul intereselor unei minorități care în același timp își maschează sau exprimă public aceste interese – distruge structurile sociale sănătoase și conduce la totalitarism. În vreme ce creștinii se trezesc treptat din visul prosperității fără sfârșit, al letargiei spirituale, al democrației și al libertății religioase duse la extrem, dușmanul a făcut deja câțiva pași mari înainte. Ne ascundem în spatele unor atitudini false precum „toleranță”, „libertate”

și „non-discriminare” și acceptăm tot ce ni se pune pe masă. Printr-o rafinată manipulare a limbajului opoziția este ostracizată social și incriminată juridic, chiar înainte de a-și face vreodată apariția cu adevărat.

În acest sens, aș vrea să aduc în atenția dumneavoastră poziția și răspunsurile profunde ale doamnei profesoare Dina Merozzi, expertă în ideologia genului, care, pe când eram student la Roma, a ținut o conferință despre acest subiect, dorind să scoată în evidență pericolul și profunzimea schimbărilor pe care această modificare a percepției o are asupra omului modern și asupra relațiilor sale sociale. Aș vrea să redau, rezumativ, esența discursului doamnei profesoare, în cadrul căruia urmărește, pas cu pas, evoluția conceptului și influența sa asupra limbajului modern, asupra familiei, asupra persoanei.

Câtva timp în urmă, termenul simplu, ușor de înțeles pentru toți – „sex” – a fost înlocuit de cuvântul „gen”. Până cu puțin timp în urmă, „genul” nu era decât o terminologie folosită în gramatică: genurile masculin, feminin și neutru. Pe neașteptate, fără ca nimeni să explice de ce era necesară o schimbare a unei forme

de exprimare foarte clară, care a fost așa încă de la origine, cu ceva complet divers de aceasta, astfel încât în prezent nu se mai înțelege corect ceea ce înseamnă acest termen. Rațiunea acestei ideologii a genului nu apare în zilele noastre, ea se naște ca descoperire științifică în anii '50.

Ideologul acestui curent a fost doctorul John Money, un psiholog care făcea cercetări la *John Hopkins University* din Baltimore și care lucra în institutul de endocrinologie unde, printre altele, erau vindecați și copii care s-au născut cu organe genitale neclare, nedefinite spre un gen sau altul. Se întâmplă, ca unii copii să se nască fără ca organele genitale să fie bine definite și în fața întrebării părinților (atunci nu era ecografia, nu erau sistemele actuale de diagnosticare) dacă e băiat sau fată, medicul se afla într-o situație dificilă deoarece nu reușea să-și explice situația.

Aceasta este o problemă reală care este prezentă și în zilele noastre și de aceea este necesar, într-o oarecare măsură, să se intervină cu ajutorul medicinei. Trebuie să tratăm aceasta cu siguranță, aceasta extravaganță a naturii, într-un mod cât mai potrivit. Așadar, acest doctor lucra într-un ambient plin de probleme reale, probleme legate de dreptul acestor copii care se nășteau cu aceste extravaganțe corporale. Pornind de la aceasta

realitate, a copiilor cu organele genitale neclare, acest doctor a dat naștere unei teorii conform căreia, la naștere copiii sunt, practic, un fel de „tabula rasa”, adică niște „pământuri goale” și doar societatea e cea care, încet-încet, le îmbracă pe fete în haine roșii, iar pe băieți în haine albastre și apoi îi îndrumă spre modul de a fi masculin sau feminin, însă în realitate nu ar fi nicio caracteristică biologică definitorie, natura nu zice nimic în ceea ce privește aceste diferențe comportamentale masculine sau feminine. Genetica, hormonii, biologia sau natura nu au nicio importanță în acest mod de creștere a copiilor, ar fi numai rolul societății acela care îi îndrumă într-o parte sau alta. Astfel, începe să modifice, să schimbe termenul „sex” în „gen”. Ne aflăm în fața unei probleme la fel de veche ca și lumea și anume „natura și cultura”: cât contează în această formare a persoanei ceea ce e biologic, ceea ce „mama natură” i-a dat și cât reușește ambientul din jur să o transforme. Aceasta nu este o noutate, este o problema care s-a ivit încă dintotdeauna. (va urma...)

Florin BODE
Vicerector

CONCERTELE DE JOI SEARA

Iată că, după un frumos concert de Moș Nicolae, Filarmonica orădeană ne-a oferit în trei seri consecutive, 8, 9 și 10 ianuarie 2015, un frumos Concert de Anul Nou.

Tradiția acestor „Concerte de An Nou” a fost, se pare, inițiată de Filarmonica din Viena, la 31 decembrie 1939, la orele 11:30, sub bagheta lui Clemens Krauss și, chiar dacă la început această inițiativă a trecut aproape neobservată de presa timpului, ea a crescut și s-a transformat încet, încet într-un eveniment de o deosebită importanță artistică și mondenă, dar și comercială. În 1939 și 1940 concertele au avut loc în 31 decembrie, iar din 1941 ele s-au desfășurat toate pe 1 ianuarie.

Această tradiție a fost adoptată, din diverse motive, de multe dintre orchestrele simfonice existente pe mapamond, îndeosebi în Europa. Asta pentru că principiul după care a apărut acest concept a fost legat de alcătuirea unui program cu muzică lejeră, accesibilă, de largă respirație, care să atragă un public numeros și mai puțin avizat.

În trei seri, Filarmonica orădeană ne-a oferit un program variat și lejer de piese de largă accesibilitate: uverturi, valsuri, polci, arii și duete din operele celebre, toate dirijate de **SHINYA OZAKI (Japonia)**. Soliști au fost **PAULA IANCIC (soprană)**, **PETRE BURCA (bas)** și **NAGY KALMAN (vioară)**.

Bucuria publicului a fost mare, ascultând pentru început „Uvertura Zampa” compusă de Ferdinand HEROLD (1791-1833), un compozitor mai puțin cunoscut, care a scris mai mult repertoriu liric și de balet. Apoi, polci și valsuri de Johann STRAUSS - Tatăl și Johann STRAUSS - Fiul, Josef STRAUSS, arii și duete din operele „Văduva veselă” de Franz LEHAR, „Giuditta” de Franz LEHAR, „Silvia” de KALMAN, arii din operele „Bărbierul din Sevilla” de ROSSINI, „Don Giovanni” de MOZART, „Boema” de PUCCINI. Toate aceste bijuterii muzicale de un farmec deosebit, care încântă urechile, sufletele și spiritele, au fost prezentate curajos de colectivul și echipa dirijor-soliști-orcheștră. Poate că anumite aspecte ale acestei performanțe a

colectivului ar fi putut fi prezentate și realizate puțin altfel. Când afirm aceste lucruri mă gândesc la anumite detalii, hai să le spunem, de specialitate. În primul rând, deși **dirijorul SHINYA OZAKI** a făcut dovada unei cunoașteri foarte bune a partiturilor, cu o atenție deosebită pentru fiecare detaliu în parte, stăpân pe sine, mai are încă de înțeles ce implică acompaniamentul, fie că el este acompaniament instrumental, vocal sau pentru balet, deoarece baletul este un gen muzical

de acompaniament, care necesită mai multă și mai multă nuanțare. Versiunea uverturii „Zampa” mi-a părut fragmentată, fără o unitate clară. La acompaniamentele pentru voci, au fost momente în care solista (Paula IANCIC) nu s-a putut auzi din sală, fiind acoperită de orchestră. Pe de altă parte, când vine vorba de acompaniament vocal, orchestra se constituie într-un acompaniator cu multe mâini și urechi, care ar trebui strunit nu numai în ce privește nuanțele, dinamica, dar și stilistica romantică de care aparțin toate lucrările prezentate, toate mișcările agogice, acele schimbări de viteză, acel fermecător „du-te-vino” din operele și, mai ales, operele prezentate. Încă un lucru se cere menționat, cred, legat

de acest aspect al stilisticii: am simțit nevoia să văd diferența dintre o polca „obișnuită” și o polcă rapidă ori, din păcate, nu am observat nicio deosebire. Nici valsurile vieneze nu mi s-au părut, din păcate, chiar „vieneze”, dat fiind o anumită, hai să îi spunem, „spumozitate de șampanie” care a lipsit. Există acel ritm specific de acompaniament al valsului pe care îl găsești doar la vienezii, în care timpul al doilea al măsurii este ușor anticipat și care era magnific realizat de Wili Boskovski, concert maestru al Filarmonicii din Viena între 1936 și 1979 și acela care a condus Concertele de An Nou ale Filarmonicii vieneze între 1955 și 1979. De altfel, nu este o treabă ușoară să prinzi și, mai ales, să redai, spiritul specific național în muzică... dar, despre asta, vom vorbi cu altă ocazie.

(continuare în pag. 5)

VALOAREA LIBERTĂȚII

În zilele noastre auzim tot mai des, în special din partea tinerilor, *fac ceea ce vreau eu!* Observăm că din ce în ce mai mulți oameni care îl cunosc pe Cristos, au primit botezul și s-au bucurat de beneficiile vieții trăite în sânul Bisericii, astăzi pleacă la alte organizații, societății spirituale reformatoare, sau pur și simplu spun că ei sunt *atei*. O indiferență religioasă dureroasă, care sfâșie din nou trupul lui Cristos, care îl răstignește pentru a mia oară pe Domnul nostru. Aceasta este realitatea religioasă în multe state europene.

Declarația privind libertatea religioasă a Conciliului Vatican II, *Dignitatis Humanae*, subliniază că este necesară

o atentă educare a tinerilor la buna exercitare a libertății și îi îndeamnă „*pe toți, dar mai ales pe aceia care au sarcina de a-i educa pe alții, să se străduiască să formeze oameni care, respectând ordinea morală, să se supună autorității legitime*”(DH8). În lumina documentului conciliar, supunerea față de autoritatea legitimă se extinde până acolo încât copilul trebuie

să asculte de părinte, credinciosul de parohul său, seminaristul de superior etc.

Pe această traiectorie a libertății autentice, părinții conciliari subliniază că „*iubirea libertății autentice, adică judecarea lucrurilor după discernământul propriu, în lumina adevărului, desfășurându-și activitatea cu simț de răspundere, căutând să urmeze tot ceea ce este drept și adevărat, colaborând bucuros cu alții*”(DH8).

Așadar, în această lună în care celebrăm săptămâna pentru unitatea creștinilor, mai mult ca oricând, trebuie să conștientizăm valoarea libertății, fixându-ne

privirea pe ceea ce ne aduce împreună. Libertatea religioasă trebuie bine înțeleasă, în sensul că ne păstrăm ancorată în identitatea noastră catolică, venind în întâmpinarea celorlalți, urmând exemplul lui Isus.

Cristi-Daniel NEAGOE

Anul I

(urmărire din pag. 4)

În ce privește soliștii, **Paula IANCIC**, o tânără de douăzeci de ani, studentă la Conservatorul din Cluj, ne-a încântat cu o voce clară, rotundă, bine timbrată, crudă încă, dar care, sub îndrumarea unui profesor „de cursă lungă”, care să fie și artist și pedagog și stilist rafinat, va putea deveni o artistă foarte bună în „clasa” de soprane lirice, iar pentru sub-genul operetă, o subretă fermecătoare, deoarece ea are glas și fizic specific de subretă. Acesta este un aspect care, din păcate, de multe ori este lăsat la o parte în aceste zile. A încercat frumos să cânte aria Viljei din „Văduva veselă” de Lehar, o încercare frumoasă pentru cei douăzeci de ani ai ei. Lipsește însă o anume culoare specifică, cerută de timbrul necesar pentru o primadonă. Poate că în timp, odată cu maturizarea fizică, vocea se va maturiza și ea și, încă o dată, sub o îndrumare atentă și competentă a unui profesor bun, va căpăta și acele nuanțe pentru a acoperi o gamă mai variată posibil de acoperit, în ce privește factura rolurilor abordate.

În ce-l privește pe **Petre BURCA**, l-am văzut pe scena Operei Române din Cluj în rolul Don Basillo și trebuie să recunosc că a fost o delectare și o încântare să îl văd desfășurându-și din nou talentele vocal și dramatic în acest concert superb. Chiar dacă vocea

nu a strălucit așa cum îi strălucește la Cluj, talentul actoricesc îl impune ca pe unul dintre cei mai buni bași bufi pe care îi are România la ora actuală.

NAGY Kalman, concert-maestrul Filarmonicii din Oradea, ne-a încântat inimile și ne-a stors câte o lacrimă cu o versiune intimă, delicată, sensibilă și tandră a „Meditației” din opera Thais de Jules Massenet. M-a impresionat mult felul în care el reușește să își atingă scopul în șase minute și anume să spună ceva, să transmită o emoție răscolitoare și simplă în același timp, dureroasă și caldă. Este mult mai greu să interpretezi o miniatură muzicală de câteva minute, pentru că trebuie să spui tot atât de mult cât ai spune într-un concert de jumătate de oră sau într-o sonată de douăzeci de minute.

Așadar, semne bune anul are pentru Filarmonica orădeană și dorim întregului colectiv multe și bogate succese, săli pline, emoții multe, constructive, cereri cât mai multe pentru concerte repetate, așa cum a fost acest Concert de An Nou, care ne-a încântat, ne-a îmbogățit spiritele și sufletele.

Mulțumim artiștilor și organizatorilor orădeni!

Viorel BĂDICEANU

Anul I

BOTEZUL DOMNULUI

Sărbătoarea Epifaniei, celebrată pe data de 6 ianuarie, s-a bucurat, încă din cele mai vechi timpuri, de o cinstire deosebită din partea credincioșilor. De-a lungul istoriei, Dumnezeu s-a revelat oamenilor în diferite moduri. În Evanghelia după Matei, capitolul I, versetele de la 9-11 ni se prezintă felul în care Dumnezeu alege să se reveleze oamenilor.

Primul verset Îl prezintă pe Omul Isus. Al doilea verset ni-L prezintă pe Spiritul. În al treilea verset îl vedem pe Tatăl care Îl recunoaște pe Fiul. Dacă în Vechiul Testament, Dumnezeu era prezentat printr-o proiecție a egoismului uman, evanghelistul Matei ni-L prezintă pe Dumnezeu așa cum ni-L revelează Isus.

În momentul în care Isus se pune în rând cu păcătoșii pentru a fi botezat, acceptă această condiție umană și se face servul tuturor. Dumnezeu își arată aprobarea spunând: „*Tu ești Fiul Meu preaiubit, în Tine îmi găsește toată plăcerea mea*” (Mc. 1,11).

Isus vine la Iordan pentru a fi botezat de către Ioan. Vine din Nazaret, dintr-un sătuc necunoscut, din Galileea neamurilor. În această zonă exista un amalgam de populații. Iudeii nu îi considerau evrei pe oamenii din Galileea și prin urmare erau considerați ca fiind excluși de la mântuire. Galileea este o zonă de graniță. Centrul pământului pentru evrei era Ierusalimul, dar Isus vine dintr-o zonă de graniță.

Promisiunea lui Dumnezeu era legată de pământ, Pământul Făgăduinței. Cel fără pământ era blestemat. Tâmplarul nu era artizan, care avea o meserie sigură. Era un paria deoarece nu era proprietar de pământ.

Evreii se căsătoreau de la vârste fragede, iar faptul de a fi necăsătorit era o rușine pentru o persoană ajunsă la vârsta de 30 de ani. Astfel ni se prezintă Isus, un om oarecare, necăsătorit, un dezmoștenit. Isus acceptă această condiție umană, condiția de păcat, se scufundă în această realitate a noastră.

Caracteristica fundamentală a lui Dumnezeu este iubirea, compasiunea. Este solidar cu cei mai păcătoși oameni. Fiecare religie are un fondator. Isus se diferențiază de toți ceilalți. El devine aproapele nostru, răstoarnă ideea noastră de a sta doar cu cei care ne fac binele, el stă cu cei marginalizați. De ce oare această alegere a lui Dumnezeu? El se comportă precum fratele nostru. Mântuirea noastră constă în relația pe care o avem cu cei din jurul nostru. Acest Dumnezeu stă în

rând cu păcătoșii. Noi îl descoperim pe Dumnezeu prin umanitatea lui Isus. „*Pe Dumnezeu nimeni nu L-a văzut vreodată*” (In. 1.18), însă Fiul ni-L descoperă.

Apa reprezintă moartea, însă Isus iese din apă, iese din moarte. Dragostea lui Isus este mai puternică decât viața și moartea. Dacă nu vom realiza această fraternitate, ne vom scufunda, vom rămâne în moarte. Dumnezeu este Spirit, Același Spirit care era deasupra apei (Gn. 1,2) înainte de Creație. Din nou Spiritul este prezent deasupra apei, este vorba despre o nouă creație.

Imaginea porumbelului apare în Sfânta Scriptură, imediat după potop, pentru că după potop se naște o lume nouă, o lume nouă care învinge chiar și răul care vine din păcat. Dumnezeu este blând ca un porumbel. Porumbelul este simbolul poporului lui Dumnezeu. El este prezent și în Cântarea Cântărilor. Zi și noapte El cântă cântecul de dragoste adresat nouă. Unde este prezent acel spirit al iubirii, acolo este prezent și Dumnezeu. Spiritul coboară asupra noastră în proporție cu binele pe care îl facem.

Dumnezeu nu are chip și nu trebuie să-ți faci o imagine despre El. Tatăl vorbește foarte puțin în Scriptură și vorbește de două ori în toată Evanghelia după Matei. Pe

Muntele Tabor, Tatăl va spune: „*Acesta este Fiul Meu Cel iubit, în Care am binevoit; pe Acesta ascultați-L*” (Mt. 17,5). Aici vedem de fapt conceptul de îndumnezeire, acea recâștigare a demnității omului. Putem să ne bucurăm de prezența Sa, dar nu Îl putem vedea.

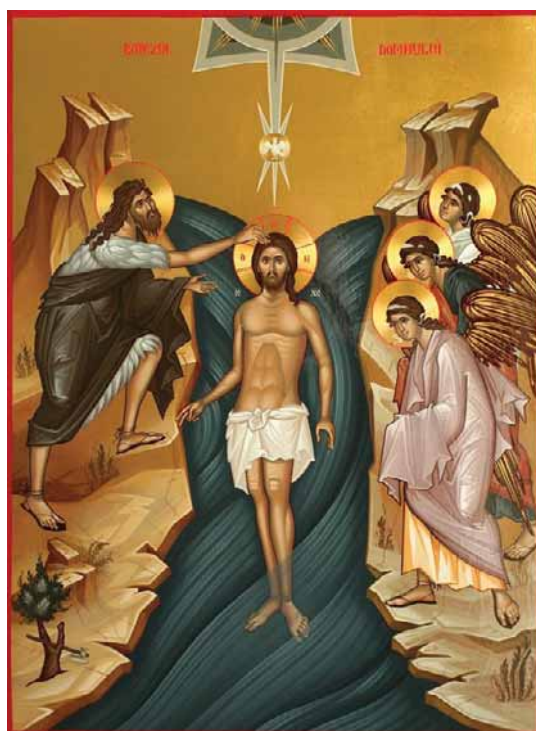
Isus merge contra curentului, merge în întâmpinarea celor răi. El ne eliberează de orice fel de sclavie. Sclavia cea mai mare a omului este egoismul, incapacitatea noastră de a oferi iubire, de a merge înaintea celor marginalizați pentru a duce lumină.

În acest fragment (Mc.1,9-11) avem concentrată toată Evanghelia. Fiul este egal cu Tatăl. Adam vrea să urce pentru a fi ca Dumnezeu, în schimb Dumnezeu coboară și se face om. În timp ce Adam se înalță, Dumnezeu se face sclav.

Atunci când îl avem pe Dumnezeu, atunci putem fi conșolați, atunci avem motiv de a trăi. Dacă nu Îl avem pe El, vom fi singuri în fața morții.

Darius COMES

Anul IV

PUTEREA CUVÂNTULUI

Aș dori să încep acest articol prin a spune că puterea cuvântului este la Dumnezeu. Dacă citim cu atenție începutul Sfintei Scripturi ne putem da seama de puterea cuvântului. Dumnezeu a zis și așa a fost. Totul s-a făcut prin Cuvântul Lui. Totul este neschimbat până în ziua de azi și ar fi bine dacă am putea să respectăm asta.

Înainte de toate să nu uităm, nici măcar o clipă, că viața noastră este în mâna lui Dumnezeu. El ne-a dăruit-o fără să dăm ceva în schimb. Viața este talantul primit la naștere. Niciodată nu trebuie uitate vorbele spuse de psalmistul David: „*Tu Doamne m-ai cunoscut înainte de-a mă naște eu, și Tu Doamne m-ai zidit cu mâinile tale în pântecele mamei mele, iar la tine și perii capului meu sunt numărați*”. Deci, ce-ai făcut tu, omule, de te mândrești cu cele ale tale, care de fapt nu sunt ale tale, tu le-ai primit toate în dar, tu ca om uiți de Ziditor, uiți să-I mulțumești celui care te-a zidit, celui care ți-a dăruit viața? Pentru această nerecunoștință vom da toți socoteală la Judecată, dacă nu reușim să ne schimbăm.

Înainte de a începe urcușul către Dumnezeu, ai nevoie de un spiritual personal care să te călăuzească și să te întărească. Deoarece crezând că poți urca singur această pantă abruptă, dacă nu ești pregătit pentru urcuș, cazî înapoi și, poate, te rostogolești mai departe decât ai fost.

Pentru a putea urca muntele către Dumnezeu, ai nevoie de o călăuză care cunoaște drumul. Greutățile drumului tău, numai un părinte spiritual le poate întrezări prin harul pe care l-a primit de la Dumnezeu. Fără ajutorul lui nu vei reuși să răzbați în această luptă nevăzută. Nu te poți apropia de Dumnezeu, tu neștiind să faci poate, o simplă rugăciune. Trebuie să fii conștient de puterea rugăciunii, de puterea cuvântului din rugăciune, care este mai puternic decât orice armă inventată de om.

Prin Cuvântul lui Dumnezeu s-a făcut tot: a zis și s-a făcut. Însuși Cuvântul din Sfânta Treime a coborât la noi. El a biruit lumea, El este Cel ce a fost înainte de a fi pământul. Prin Cuvintele Mântuitorului s-au împlinit Scripturile și s-au întărit cele spuse în Vechiul Testament. Noi am fost împăcați cu Tatăl prin cuvintele de învățătură, prin faptele pe care nimeni nu le-a făcut înainte. Prin jertfa supremă, Isus Cristos și-a dat propria viață, ca noi să putem moșteni Împărăția Cerurilor. Împreună cu El și prin El să putem ajunge înapoi la Tatăl Ceresc. Altă cale nu există. Mântuitorul a spus-o: *nimeni nu ajunge la Tatăl decât prin mine*.

Când te-ai hotărât să te întorci către Dumnezeu, începe războiul tău direct cu forțele cele nevăzute,

începi să te lupți cu propriile patimi. Aceasta este de fapt lupta cea mai grea. De aceea este nevoie de post, să începi să-ți controlezi propriul trup, să te poți ruga lui Dumnezeu din inima, ca El să fie alături de tine, să te ajute. Mântuitorul ne-a spus foarte clar că nu vom reuși singuri să ducem la bun sfârșit lupta, la un moment dat o vom pierdem, dacă nu-i cu noi Dumnezeu și nu suntem conștienți de pericolul care ne paște.

De fapt, viclenia diavolului ne întunecă mintea în așa măsură încât ne face să credem că putem face orice singuri, fără ajutor, că suntem puternici și putem face ce vrem cu viața noastră. Ne dă impresia că binele este rău și răul este bine și la un moment dat chiar nu mai știm nimic. Parcă avem un oblon pe ochi, nu avem chef de viață, ni se pare totul inutil. Aici intervine părintele spiritual, dacă îi cerem ajutorul. Trebuie să

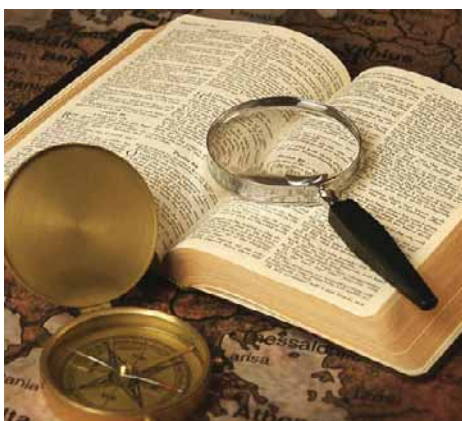
înțelegem că nu spiritualul, ca om, ne ajută. Prin el lucrează Spiritul lui Dumnezeu, prin Harul cu care a fost investit, ne povățuiește. Ce trebuie să facem? Nu se potrivește același sfat și îndrumare la doi oameni, nici măcar soțului și soției. Fiecare om este aparte, fiecare om are misiunea lui, destinul lui, cu care a venit pe acest pământ. De aceea nu pot fi toți șefi, patroni, preoți, monahi sau muncitori. Fiecare are misiunea lui, fiecare se poate mântui acolo unde e. Singura condiție este să credem

în Dumnezeu, să credem că nu putem face nimic fără Dumnezeu.

După mintea noastră întunecată de diavol, credem că noi le facem pe toate, noi suntem cei tari și cei mai deștepți, nu Dumnezeu. Noi putem face orice prin puterea noastră, pe care credem ca o avem prin banii noștri, prin statutul nostru social, prin funcția pe care o ocupăm. Atunci începem să facem voia diavolului. Fără să știm, începem să ne credem deștepți, puternici, ca și cum nimic nu ne poate dărâma. Dar când ne credem mai puternici, mai mari, vine pedeapsa lui Dumnezeu, care ne doboară în genunchi. Și ne aducem aminte că suntem nimic, că suntem neputincioși. Dacă nu înțelegem, continuăm să cădem până înțelegem. Problema este că neînțelegând, începem să-L acuzăm pe Dumnezeu că ne-a uitat, să dăm vina pe alții. Cum să fim noi de vină, doar noi le știm pe toate. Dar oare așa e? Noi l-am uitat pe Dumnezeu, nu ne-a uitat El. Ne-a tot arătat că suntem pe o cale greșită, adică pe calea cea întunecată și tot continuăm să păcătuim. Dacă nu ne schimbăm suntem pe calea ce duce la pierzare, suntem ca un vas pe ocean fără busolă.

Vasile PETCAȘ

Anul I

BOGATUL NEMILOSTIV

În duminica a cincea după Înălțarea Sfintei Cruci, Biserica ne propune Evanghelia după Luca 16,19-31, a Bogatului nemilostiv și a săracului Lazăr.

Această parabolă conține două tablouri în care ne sunt prezentate viețile a două persoane foarte diferite una de cealaltă. Cea a bogatului nemilostiv, care aici pe pământ se bucură, iar în cealaltă viață plânge și se tânguiește și cea a lui Lazăr. Dacă ne uităm la cerșetor îl vedem pe omul umil, smerit, bolnav, care nu își dorește tot felul de averi. Își dorește doar un lucru, acela de a mânca firmiturile ce cad de la masa bogatului. Iată că prin acest fapt, în viața de dincolo, el nu se tânguiește, ci se bucură de fericirea cea veșnică în sânul lui Avraam.

S c r i p t u r a ne arată greutatea alegerilor din această viață pământească și importanța lor pentru viața de dincolo. Este foarte important să știm să alegem în această viață pământească, pentru că ce alegem aici vom dobândi în viața viitoare. Vom alege binele, vom dobândi învierea, viața veșnică. Vom alege răul, vom dobândi osândirea veșnică. Acest lucru îl aflăm într-una din evangheliile ce se citește la slujba de înmormântare. Iată că Lazăr știe să ia această decizie corectă, de a nu cere mult pentru viața aceasta. În Evanghelia după Marcu, Isus ne spune: „Nu vă adunați comori pe pământ, unde molia și rugina le strică și unde furii le sapă și le fură. Ci adunați-vă comori în cer, unde nici molia, nici rugina nu le strică, unde furii nu le sapă și nu le fură. Căci unde este comoara ta,

acolo va fi și inima ta.”

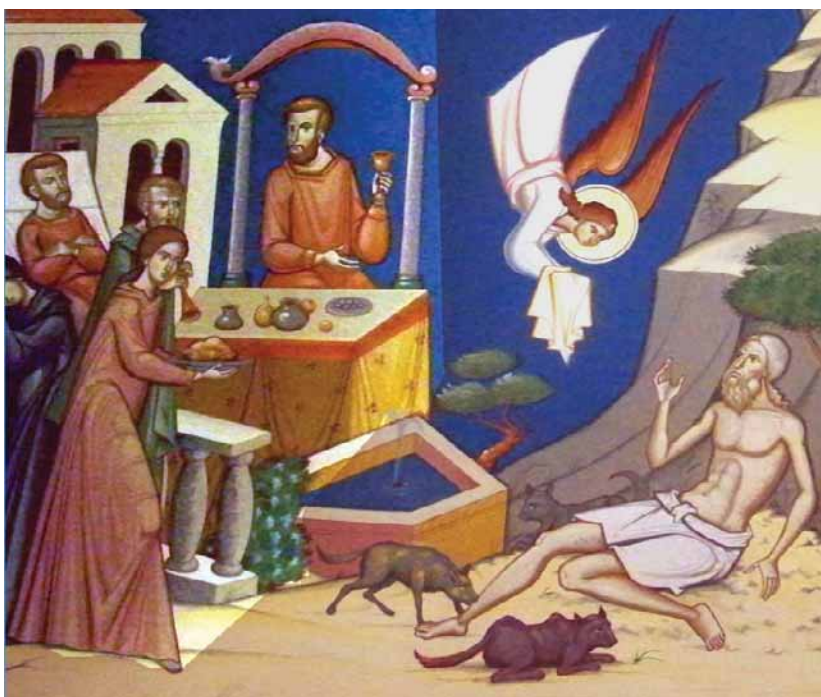
Tot în acest fragment evanghelic, Isus subliniază despărțirea definitivă și absolută a celor buni de cei răi, arătând posibilitatea unei reîntâlniri. Și vedem acest lucru în capitolul 16, versetul 26, care ne spune: „Și peste toate acestea, între noi și voi s-a întărit prăpastie mare, ca și cei care voiesc să treacă de aici la voi să nu poată, nici de acolo să treacă la noi.”

Într-o altă pildă, Mântuitorul Isus Cristos ne spune: „Precum păstorul desparte oile de capre, așa și Dumnezeu în ziua de apoi, va despărți pe omul cel bun de cel rău.” Dacă mergem mai departe și citim Evanghelia după Ioan, în capitolul 9, versetul 4, Isus ne spune următorul lucru: „Trebuie să fac, până este ziuă, lucrurile Celui ce M-a trimis pe Mine; că vine noaptea când

nimeni nu poate să lucreze.” Din acest verset, ne putem da seama că suntem chemați la pocăință, cât suntem încă în această viață, pentru că după ce murim, nu mai putem face nimic pentru destinul nostru.

Spre sfârșitul acestei Evanghelii vedem căința, părerea de rău târzie a bogatului. De aceea să ne rugăm bunului Dumnezeu să ne întărească pentru a lua decizii și a face alegeri în această viață, cât mai corecte și la momentul potrivit, pentru ca viața noastră viitoare să fie una fericită, spre care cu toții tindem. Amin!

Bogdan MIHEȘ
Anul III

COLECTIVUL DE REDACȚIE

Coordonator: pr. Anton CIOBA

Redactor: Antoniu SUCIU

Din redacție: Cristian BONȚE, Mihaela DANCIU, Andrei MOTYKA, Cristian NEAGOE, Antoniu SUCIU

ADRESA REDACȚIEI

Seminarul Teologic Greco-Catolic,
Parcul Traian, 20, Oradea, Bihor, România.

E-mail: seminaroradea@yahoo.com

www.seminaroradea.ro